

ZARZĄDZENIE

Dnia 21 grudnia 2021 r.

Dnia 21 grudnia 2021 r., Sędzia SN Eugeniusz Wildowicz, po zapoznaniu się z pismem E. P. Z. , sygnalizującym konieczność wznowienia z urzędu postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w O. z 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K (...),

nie stwierdzam podstaw do wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.).

UZASADNIENIE

Jak zgodnie wskazuje się w orzecznictwie i piśmiennictwie, wznowienie postępowania na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. w związku z ujawnieniem się jednego z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. może nastąpić tylko z urzędu, nie zaś na wniosek strony (zob. np. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2005 r. I KZP 5/05). Z tego względu wniosek skazanego, zawarty w piśmie z 4 listopada 2021 r., sygnalizujący istnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 8 kwietnia 2019 r. w sprawie o sygn. akt II AKa (...) oraz wyroku Sądu Okręgowego w O. z 30 maja 2018 r. w sprawie o sygn. akt II K (...), nie może być rozpoznany merytorycznie. Okoliczności w nim podniesione mogą jedynie zostać zweryfikowane z urzędu, na skutek podniesienia zaistnienia uchybień dotyczących toku postępowania w trybie art. 9 § 2 k.p.k. Weryfikacja ta przyniosła wynik negatywny, co oznacza, że Sąd Najwyższy nie dostrzegł podstaw do wszczęcia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 8 kwietnia 2019 r., w sprawie II AKa (...). Nie doszło bowiem do sugerowanego przez skazanego uchybienia procesowego, uzasadniającego wznowienie postępowania z urzędu.

Sędziowie wskazani przez skazanego w powołanym wyżej piśmie – SSR K. Z. i SSO S. C. – byli prawidłowo delegowani do pełnienia obowiązków w sądach orzekających w sprawie na podstawie delegacji Ministra Sprawiedliwości: z dnia 27

listopada 2015 r., sygn. DSO-IV (...) i z dnia 2 czerwca 2016 r., sygn. DSO (...) (SSR K. Z.) oraz z dnia 30 października 2018 r., sygn. DKO (...) (SSO S. C.). Przez cały okres prowadzenia postępowania, podczas wszystkich prowadzonych w sprawie czynności, SSR K. Z., posiadała ważną delegację do orzekania w Sądzie Okręgowym w O.. Nie ma przy tym znaczenia brak ciągłości tej delegacji, jeśli w terminach wszystkich rozpraw i posiedzeń Sędzia posiadała delegację do orzekania. Także sformułowanie w delegacji ministerialnej, iż Sędzia ta została delegowana „na czas zakończenia rozpoznawanej sprawy”, odpowiada wymogom ustawowym. Przywoływany przez skazanego wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r. nie zmienia oceny tej materii. W wyroku tym Sąd Najwyższy orzekł, że „delegowanie sędziego w oparciu o art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 2072) do wykonywania obowiązków orzeczniczych w innym sądzie na czas pełnienia określonej funkcji (np. prezesa sądu powszechnego jakiegokolwiek rzędu) stanowi rodzaj delegacji nieznanej w polskim systemie prawnym i nie wywołuje skutków prawnych; orzeczenia wydane z udziałem tak nieprawidłowo delegowanego sędziego dotknięte są bezwzględnym uchybieniem, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.” Nie mniej nadal dopuszczalne i szeroko stosowane jest delegowanie sędziego przez Ministra "do czasu zakończenia sprawy" w sytuacji, gdy sprawa jest w toku, a okres delegacji sędziego, członka składu orzekającego, zakończył się (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt III KK 336/15 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2014 r., sygn. akt II KK 72/04). Dlatego określenie terminu zakończenia drugiej delegacji do Sądu Okręgowego, z dnia 2 czerwca 2016 r., wystawionej na czas nieokreślony SSR K. Z. metodą "do zakończenia sprawy" uznać należy za prawidłowe. Z kolei sędzia Sądu Okręgowego S. C. został delegowany do Sądu Apelacyjnego w (...) na podstawie delegacji Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 października 2018 r. i również w dniu wykonywania czynności jurysdykcyjnych był uprawniony do orzekania w Sądzie Apelacyjnym. Oznacza to, że spełniony został warunek orzekania tych sędziów w sądzie wyższego rzędu, wynikający z art. 77 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 21 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2018 r., poz. 23, ze zm.), a co za tym idzie, fakt orzekania przez nich nie może być

uznany za bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k. i w rezultacie skutkować wznowieniem postępowania. A zatem, nie zachodzą podstawy do wznowienia sprawy z urzędu.

Warto nadmienić, że Sąd Najwyższy wielokrotnie już badał w odpowiedzi na pisma skazanego powyższą kwestię (delegacji SSR K. Z. i SSO S. C.), ostatni raz w dniu 27 maja 2021 r., każdorazowo pozytywnie opiniując prawidłowość obsady sądów orzekających w sprawie. Podnoszenie przez skazanego po raz kolejny tożsamej argumentacji nie jest w stanie, w świetle dokonanych przez Sąd ustaleń, doprowadzić do żadanego efektu w postaci wznowienia postępowania karnego.

SSN Eugeniusz Wildowicz